

ΓΥΝΑΙΚΑ - ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Λύκαινα, φώκια, όχιά, ματιμοῦ, καὶ δείχτεις πεταλούδα·
 Μέσ' ἔς τὰ γλυκά σου τὴ φιλιὰ ζῆ τὸ φιλὶ τοῦ Γιούδα.
 Εἶναι πικρὸ τὸ μέλι τους, φιλεῖς καὶ φαρμακόνεις·
 Ἐστὰ ῥοδαρένια χεῖλη σου κρύφτεις κεντρί, σκοτόνεις.
 Ἐστὰ ψεύτικα τὰ λόγια σου, κρύφτεις ψυχὴ περὶ ψεύτρα,
 Καὶ κρύφτ' ἢ κλέφτρα σου ματιὰ, μαύρη καρδιά, περὶ κλέφτρα.
 Τὸ δάκρυ σου ποῦ ῥέει γλυκὸ καὶ παραπονεμένο,
 Εἶν' ὄλο ἔξειδι καὶ χολὴ μὲ λάβα ζυμωμένο,
 Κι' ὅπου νὰ πέσῃ ἀλλοίμονο! . . . φυτρώνει, ζωντανεύει,
 Κι' ἀναστατώνει τὴ στοιχειά, μὲ τὸ Θεὸ παλεύει·
 Καὶ δείχτει μυροστάλαμα, ὄροσιὰ, μαργαριτάρι,
 Κ' εἶναι φωτιὰ, περιδρομος, ξεκουμπισμός, ληοντάρι!
 Εἶσαι γυναῖκα πειρασμός· βυζάστρα τοῦ θανάτου,
 Μάνα καὶ θυγατέρα του, καὶ σκλάβα, καὶ κυρά του,
 Κ' εἶσαι ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ὅσο ποῦ ὑπάρχ' ἢ χτίση,
 Θὰ φθείρης, θὰ ποδοκυλᾷ τὴ μάνα σου τὴ φύση!

(Ἐπὶ ἀνέκδοτό μου ποίημα)

Ἐν Ζακύνθῳ, Αὐγουστος 1886